Turczi István

Száz év Zelk

(Alkonyhalász)

Mert nincs feltámadás. Vissza a fényre
kúszni hiába. A korai sötétség, mint a pára,
lassan és szitálva méri a sorsot, mielőtt
rászáll Apollinaire egyszárnyú madarára.

A ki tudja milyen színű ádventi homályban
láztáblák, katéterek, tűszúrások közt is érzed,
a csendélettel felérő klinikai halál jogán
mint válik teljesebbé minden apró részlet.

Gúvadt szemek friss csillogása: révészként
üdvözölni egyenként közeledő, távolodó arcokat...
Egy csobbanás, két csobbanás, kihúny a lámpás
--- *mintha ladikon jönne az alkonyat.*

(A naptár rémuralma)

Ünnepre készül a város mégis, megint.
Hold olajcseppje hull kivilágított fákra.
Hogy ne fájjon, *ne kötözzön csak a csend indája,*
éjszakát húz az álmok kényszerzubbonyára.

Ünnep ez is, a századik, akárhogy nézzük.
Nem hiába ugatnak az okos, zuglói kutyák.
Visszafelé nézve oly szép és értelmetlen
elbújni oda, ahol nem láthat, aki lát.

Meszelt égbolt. Sirály. Ahogy a kötéltáncosok. Nincs vigasz itt. Felelj, ha vagy! Mindennapi halálom.
Ezerkilencszázhat, december tizennyolc --------
Megint egy győztes nap túl e túlvilágon.

(Verstől versig)

Az ő dolga semmiség. Csak földobja
madarait az égre, aztán pihenhet kicsit
a zöld falak között. *S boldog rettegés, ha támad,* verstől versig tartó öröklét-vizit,

felidézi magában a cella régi nyugalmát,
körömmel falra karcolt, átmeszelt verseit,
járdaszéli fák szinte már nem földi türelmét,
aztán pihenhet kicsit jövő decemberig.

Az ő dolga az, hogy vár és figyel. Követni madarak,
versek vonulását. Mennyi változat az egyre,
s mire eljutnának a vágyott magasba, mélybe,
legtöbbük mint szédül a pillanatnál keskenyebbre!

(Ad libitum)

Ez már a tél. Az a karmazsin csík csontszínű
felhői peremén másként nem is történhetett.
Oda húzódik *emelt fővel mondani vádat magára,*
ha nincs más kertje, háza, csak az emlékezet.

Ha látna most zelkileg verset írni engem,
tudom, elsápadna, vagy berúgna cefetül.
Ha látná, mit vett el tőlünk ez az ősz, s annak
mit tartogat, akinek haja álmában visszafeketül...

Nem folytatom. Ünnepre készülünk. Ő – velem.
„Versedben, öcskös, *úgy nyisd, úgy zárd a mondatot,*
hogy tudd: megjelöl, s mint égi szekér, végigkisér,
ami kimondatott, vissza már nem vonhatod!"

Egymás nélkül semmit

Parancs János szelíd parancsa

Van napi-, belső- és felsőbb parancs,
a szó csontmezők fölött átsuhanó káprázata.
Nincsenek gyakorlati célok, és nincs menekvés,
csak: legyen meg a mindennapi, külön akarata!

Másképpen nincs mód, talán így sem, kitörni.
Vergődik akár *a dolgok mélyén az iszapos homály.*
Árnyképe annak, amit az az egy és oszthatatlan,
az eredendő lehetőség végül önmagába zár.

Nosztalgiázó, torz okfejtések helyett
szétszórja magát a szélben, felhőkkel legyint.
Szertartása profán és kellően céltalan,
mint a pokol Blaise Cendrars úr szerint.

Mutató nélküli karóra az ajándéka, hozzá

agyagkorsó, rézpénz, porhű árnyak, némi epifánia.
A fuldokló-felfénylő kegytárgyak közül kilépve
„jó, hogy eljöttél, hogy itt vagy karnyujtásnyira."

Bármi is történik, nem történt végleges -
szoros textúrába szőve, ím, a túlélési terv.
A vers egyszerre emlékszik és emlék,
hiszen egymás nélkül semmit sem ér a nyelv.